

Měli bychom si číst tuto stránku z evangelia stále dokola. Je povzbuzením k činnosti; nechá nás vstoupit do svatosti, která spočívá v tom, že vidíme Krista v každém bratrovi i sestře, ať jsou, jací jsou. Ta pasáž evangelia bude znamenat „život“ pro ty nejchudší, pokud my budeme ti živí, kteří jim slouží. A měli bychom ji uvést do praxe hned teď.

Zřejmě je čím dál běžnější, že pokud někdo najde svého předka těsně před odjezdem na prázdniny celého špatného, umístí ho na letní měsíce někam do nemocnice! Přečteme si tu pasáž z evangelia znovu, abychom dokázali dát prarodičům, té živoucí historii rodiny, prioritní místo, na které mají právo. Milujte své předky! A vaše děti, které to uvidí, vás také nenechají zemřít samotné...

Guy Gilbert: Evangelium podle svatého lotra

Poslání člověka se nese do tří směrů. Především aby byl, aby byl jako člověk, jako lidstvo. Zadruhé aby žil. A zatřetí protože je jedinou přírodou, která si je hluboce vědoma vůbec všeho a může o tom vést rozhovor, stává se tím odpovědným za celé stvoření. Vládnout může jedině ten, kdo ví, jak věci jsou. Jedině ten, kdo se cítí odpovědný za všechno kolem sebe a cítí se tím zavázán všemu ostatnímu. Protože mu to myslí. Všechno to předpokládá, že člověk sám v sobě, jsa taková minipříroda, vládne sobě. A to v celém rozměru své bytosti, v myšlení, chtění, v jednání i ve svých citech.

Člověku bylo vloženo do rukou vládnutí. Vládnout znamená být králem. A toto vládnout bylo porušeno a je porušováno pořád. Ale protože nás Kristus vytrhl ze zavázanosti hloupnout, z hříchu, a postavil na pravou cestu, byla nám vrácena do rukou vláda Novým Člověkem, který je zároveň pravzorem člověka vůbec. Který je dřív, než byl člověk.

Jiří Reinsberg – Probíhejte Jeruzalém a sviňte

V ideji Krista Krále je tak vyjádřena jedna ze základních zásad křesťanské politické etiky: Přihlášení se k autoritě Ježíše Krista bylo, je a vždy znovu musí být zdrojem protestu a zápasu proti všem, kteří si v politice hrají na bohy, kteří chtějí vzít bezohledně do své vlastní režie svědomí a osudy lidí. Křesťané jsou mravně zavázáni proti všem manipulacím totalitních režimů hájit svobodu – svobodu svědomí člověka, jeho důstojnost a všechna lidská práva. Pro křesťany základní lidská práva nejsou čímsi, co lidem milostivě propůjčuje stát, nýbrž jsou zakotvena v důstojnosti člověka jakožto Božího stvoření, Božího obrazu.

Tomáš Halík – Oslovit Zachea

Další texty v týdnu

Po: Dan 1,1-6.8-20; Lk 21,1-4

Čt: Dan 6,12-28; Lk 21,20-28

Út: Dan 2,31-45; Lk 21,5-11

Pá: 1 Mak 4,36-37.52-59; Lk 19,45-48

St: Dan 5,1-6.13-14.16-17.23-28; Lk 21,12-19

So: Dan 7,2-14; Lk 21,29-33

Prameny, odkazy

Daniel J. Harrington – Evangelium podle Matouše – Sacra pagina; Silvano Fausti – Nad evangelium podle Matouše; Petr Karas – Boží slovo na každý den; Angelo Scarano – www.pastorace.cz; Petr Mareček – www.biblickedilo.cz; Mísál na každý den liturgického roku

Vydává Pastorační středisko brněnské diecéze jako součást diecézního biblického programu Vezmi a čti. Ke stažení na www.vezmiacti.cz.

Slavnost Ježíše Krista Krále – cyklus A

20. listopadu 2011

Ježíš řekl svým učedníkům: ³¹„Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn ³²a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. ³³Ovce postaví po své pravici, kozly po levici. ³⁴Tu řekne král těm po pravici: ‚Pojďte, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. ³⁵Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, ³⁶byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.‘ ³⁷Spravedliví mu na to řeknou: ‚Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žíznivého, a dali jsme ti napít?‘ ³⁸Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsem tě?‘ ³⁹Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?‘ ⁴⁰Král jim odpoví: ‚Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mě jste udělali.‘ ⁴¹Potom řekne těm po levici: ‚Pryč ode mě, vy zlořečení, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly. ⁴²Neboť jsem měl hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít; ⁴³byl jsem na cestě, a neujali jste se mě, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě, byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.‘ ⁴⁴Tu mu na to řeknou také oni: ‚Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žíznivého, na cestě nebo nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?‘ ⁴⁵On jim odpoví: ‚Amen, pravím vám: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali.‘ ⁴⁶A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života.“

Mt 25,31-46

Úvod k meditaci

Kde se setkávám s Kristem ve svém životě? Vidím ho tam, kde je? Nebo se dívám tam, kde ho chci vidět já?

K tématu

Potkal jsem Krista za mřížemi

Když jsem byl mladý, tenhle text (Mt 25,31-46) mě šokoval. Bylo mi asi třináct let, ale velmi silně mě oslovil.

Víc než padesát pět let poté ho vnímám stále stejně ostře a nese pro mě stejnou pravdu. Je velmi prostý. Jde o identifikaci dvojí lásky Kristovy: k Bohu a k mému bratru nebo

sestře, k mým bližním. Jedná se především o cizince, lidi rozvedené, ty, kteří trpí, protože nemají práci. Jedná se také o vězně, nemocné, lidi na pokraji společnosti, přistěhovalce, lidi bez dokladů...

Toto evangelium podle mě popisuje samo srdce křesťanství. Je tak prosté, že ho můžeme okamžitě aplikovat. Odkazuje nás k neu-

1. čtení:

Ez 34,11
-12.15-17

2. čtení:

1 Kor 15,20
-26.28

Evangelium:
Mt 25,31-46

Srovnání:

Mt 16,27

Mt 19,28

Jud 14

Ez 34,17

Lk 12,32

Iz 58,7

Jak 1,27

Př 19,17

Mt 18,5

Mk 9,48

Jud 7

Dan 12,2

Jan 5,29

stálé službě Bohu a druhým. Mé zaměstnání *pouličního vychovatele* mi umožňuje praktikovat tyto verše každý den. Jsem v kontaktu s našimi bratry a sestrami ve vězení. Pokaždé, když jdu do vězení na návštěvu, vzpomenu si na tu část o posledním soudu. Mám pocit, že jdu žít toto evangelium skutečně doslovně. Když vstoupím do nápravného zařízení, pocítím obavy ze setkání s vězni. Když vycházím ven, jsem doslova nabitý v duchu evangelia. Potkal jsem se za mřížemi s Kristem. Tím jsem si jist.

Vy, co máte souseda, přítele nebo syna ve vězení – chodíte za nimi na návštěvu? Znáám matky a sestry, které své syny a bratry ve vězení navštěvovat nechťejí. I když se s nimi nemůžeme pokaždé setkat, můžeme jim něco poslat. Když je člověk ve vězení bez peněz, je nepředstavitelně bezmocný. Má k přežití jen minimum. Nemá cigarety ani televizi. Dalším lidským gestem je psát vězňům dopisy. Pár známek a prázdných korespondenčních lístků jim umožní otevřít se druhému člověku aspoň v korespondenci. Někteří z nich nemají ani tuhle možnost.

Právě jsem podal ruku Kristovi

Tuhle jsem strávil odpoledne ve vězení. Jednalo se o zařízení, kde byli pachatelé těch nejhorších zločinů. Zaráží mě, když vidím ty tváře plné úzkosti, obličej s tvrdým výrazem, oči, které mě upřeně sledují. Bývám hrozně napjatý v očekávání rozhovoru, který se chystám vést. Chodím tam, abych mluvil se zadržnými, většinou ve skupině. Většinou začneme vést dialog.

Často po mně chtějí, abych mluvil o své práci, o tom, co prožívám. Když spolu mluvíme, vidím tu radost v jejich tvářích. Uvědomuji si, že jim v tu chvíli dávám bratrskou lásku a soucit. Vnímají pozornost, kterou jim věnuji, aniž bych posuzoval jejich činy.

Většinou cítím nejistotu, když mám podat ruku těmto lidem, kteří mají za sebou hroznou minulost. Není to snadné. Jeden verš mi hodně pomáhá: *Byl jsem ve vězení, a na-*

vstítvili jste mě. Je to Kristova ruka, kterou ve věznicích sráším. Víím, že je-li člověk zbaven svobody, narůstá a posiluje se v něm nenávisť. Věznění dodává pocitu viny, místo aby vedlo k obnově. Dostává lidi na kolena, místo aby jim pomohlo vstát. Je zoufalé, že v našich věznicích se setkáme ze sedmdesáti procent s recidivisty. Tak takhle je vězení užitečné...! Obdivuji vězeňské kaplany a návštěvníky vězení. Tito muži a ženy s holýma rukama přicházejí strávit chvilku se svými bratry a sestrami ve vězení, a to nezištně. Pomáhají jim, aby se smířili se sebou samými. Je to ušlechtilý a velmi náročný úkol.

S tvářemi vězňů vidím i obličej dozorců. Jejich nelehká práce přímo v centru násilí je často přemáhá. Je tam málo prostoru k navazování skutečných lidských kontaktů. Dozorců je příliš málo, aby dokázali pomoci tolika lidem, zlomeným životem, kteří spáchali často nenapravitelné věci. Vězni potřebují, aby jim někdo naslouchal. Vězeňští dozorcí často nemají čas navazovat skutečné lidské kontakty a dost jim to vadí. Byl bych rád, kdyby se jejich povolání víc oceňovalo.

Prál bych si, aby muži a ženy chodili svědčit o Kristově přítomnosti přímo do jádra tohoto světa nenávisť a násilí – do vězení. Společnost násilníků ničí schopnost uvažovat a brání člověku, aby se napravil. Přítomnost někoho přátelského, vřelého a nezištného je důležitá, je dokonce životně důležitá. Vnímání nás křesťanů je často antievangelické. Když uvažujeme jen o chybách, pak pohřbíváme toho, kdo pochybil.

Okamžik, kdy se člověk dostává z vězení, je rozhodující. Tady zase můžeme pozorovat Kristův postoj. Vidím rozzářený a natěšený pohled člověka, který odchází z vězení. Kolik mladých lidí už jsem takhle vyprovázela? Byli celí rozzářeni, protože je konečně čekal život mimo čtyři stěny cely. Najednou byli volní, mohli si zajít na pivo, dělat, co se jim zachce. Je nutné být s nimi, protože potřebují mít určitou bezpečnostní pojistku. Přátelé, kteří je

očekávají, jsou pro ně nezbytně nutní. Lituji všechny ty, kteří vycházejí z vězení a venku na ně nikdo nečeká. Potřebují, aby jim někdo naslouchal. Znovu si zvyknout venku je velmi obtížné.

Podání ruky

Když jste s vězni, nemocnými, opuštěnými a postiženými, nezapomeňte na Kristovo slovo. Jsme často nešikovní, když jednáme s trpícími. Naslouchat nebo podat ruku je velmi důležité. Pomoci utišit úzkost, přinést květy, to je jako Boží úsměv. Ale vždycky to nedokážeme. Je tu nezbytné vnímání a přítomnost křesťana. V umírajícím bychom měli vnímat Krista, který také v tu chvíli umírá.

Chovám obrovskou úctu k práci ošetřovatelů nebo lékařů. Žehnám těm, kteří utěšují a léčí. Mají tak málo času, aby si mohli promluvit. My křesťané bychom se měli opravdu snažit, abychom tak činili. Někdy to víme, ale přesto nevěnujeme pozornost někomu, kdo potřebuje naši přítomnost, potřebuje vyslechnout. Vydejte se za svými blízkými, za rodinou, za trpícími do nemocnice. Tak by se mělo doslova uplatňovat toto evangelium. Až příliš často odsouváme své povinnosti.

Jedna nemocná mi řekla, že spočítala, kolik návštěv za ní přišlo. Každou si poznamenala. Ten seznam nebyl dlouhý. Když moji známí napravení delikventi vyjdou z vězení, ukazuje mi desítky pohledů, někdy i stovky, když měli dlouhý trest, a říkají: „Podívej, Guy, ty jsi od tebe!“ Schovávají si je jako vzácnost. Mohl jsem jejich prostřednictvím navazovat osobní vztahy, které jsou velmi pevné a jsou na celý život.

Za nataženou rukou

Kristova tvář je na rohu vaší ulice, ve vaší rodině nebo v dobrovolnických sdruženích. Takových sdružení je hodně. Jestli se chcete setkat s Kristem, vstupte do nějaké organizace, která se snaží bojovat s lidským neštěstím. Coluche zřejmě nebyl křesťanem. Udělal úžasnou věc: *Restos du Coeur* rozdávají za rok

stovky tisíc obědů a večeří. V každém obslouženém nešťastníkovi můžeme my křesťané vidět živého Krista.

Když dáváte minci chudákovi u vás v ulici, podívejte se dobře, jakou má barvu očí. Dát někomu euro je gesto k ničemu, pokud je to pro nás poplatek jako každý jiný. Za nataženou rukou je možné vidět bratra, ano – v tom chudákovi, který není zrovna čistý a působí dost odpuzujícím dojmem. Dát to, co nám přebývá, co nejrychleji a aniž se podíváme, jaké má ten žebrák oči, to je jako obdarovat patník. Takhle se neslouží Kristovi. Popovídejte si s tím člověkem chvíli. Lidé takto vyřazení ze společnosti jsou oblíbenými bratry a sestrami Kristovými.

Jacques Fesch, známý vrah, který zabil policistu, ve vězení přestoupil na víru. Byl popraven. Církev ho chce připomínat od oltáře. Od vraždy ke své popravě prošel Jacques Fesch cestou svatosti. Církev zahájila proces jeho kanonizace. Dva tisíce let po tom, co na kříži vedle Krista visel napravený lotr, možná budeme mít lotra-svěťce uznaného církví. To by byla velmi dobrá zpráva. Kristus je vždycky vedle těch, kteří prohrávají. Pohled křesťana může mít sílu jako pohled Kristův. Díky síle tohoto pohledu se i ta nejpokleslejší bytost může znovu narodit.

Dvě lásky Kristovy

Vraťme se ke dvěma Kristovým láskám: k Bohu a k trpícím sestram a bratrům. Toto evangelium nám určuje, abychom se setkávali s těmi, kteří jsou považováni za ztracené. Pokud o tom máte pochybnosti, protože je to obtížné, snažte se, abyste si nezvykli na neštěstí. Pokud někdy pochybujeme o tom, co se týká těch nejchudších, poslední Kristův pohled tuto pochybnost vymazává. Je výjimečný. Známý lotr se napraví a Pán mu říká, že ještě ten večer bude v Božím království. On je jediný, koho kanonizoval přímo Kristus. On je jediný svatý, kterým jsme si jisti. A byl to zločinec.